

Beste medeparochianen,
broeders en zusters,

We hebben vandaag best wel een spannend evangelie.
Een gesprek tussen Jezus en een vrouw
uit het gebied van Tyrus en Sidon.
Dat is het gebied ten noorden van Israël.
Voor het evangelie van vandaag betekent dit
dat deze vrouw dus niet bij het Joodse volk hoorde.

Het is een spannend gesprek,
waarin een paar stevige botsingen plaatsvinden.
Ik denk dat de meeste vrouwen in onze tijd
hier volledig op zouden afknappen!

Maar laten we toch eens rustig gaan kijken
naar bijvoorbeeld de eerste botsing.
De vrouw stelt Jezus een vraag:
'Heer, Zoon van David,
heb medelijden met mij.
Mijn dochter is van een duivel bezeten
en wordt verschrikkelijk gekweld.'
En wat zien we nu!
Jezus geeft in het geheel geen antwoord.
Had Jezus even bedenktijd nodig?
Misschien?
Maar het zal zeker een schok zijn geweest voor deze vrouw!

Ik weet niet of u het wel eens hebt meegemaakt
dat iemand je geen antwoord geeft.
Maar als het mij wel eens overkomt
dan ervaar ik dat eigenlijk altijd
als buitengewoon pijnlijk.
Bijna op het onbeschofte af.
En dan valt er bij mij ook vaak een deur dicht.
Zoiets als:
'Nou, laat dan maar. Voor mij hoeft het al niet meer!'

Maar deze vrouw geeft niet op.
Dit gesprek was namelijk voor haar ontzettend belangrijk.
Zij had een doodziek kind.
En deze vrouw wist dat eigenlijk alleen Jezus in staat was
om daar iets aan te doen.
En daarom liet zij zich niet
door een eventuele belediging uit het veld slaan.
Ze zette haar eventuele overgevoeligheid toch maar even opzij.

En dan komt de tweede botsing.
De leerlingen doen er namelijk nog een schepje boven op
en zeggen:
'Stuur dat mens toch weg,
want anders blijft ze ons achterna roepen.'

En nou geeft Jezus wel een antwoord.
Maar nog niet aan deze vrouw zelf,
maar alleen aan zijn leerlingen.
Maar ik denk dat de vrouw wel aandachtig mee luisterde.
En zo zegt Jezus tegen zijn leerlingen:
'Ik ben alleen maar tot de verloren schapen
van het huis van Israël gezonden.'

Het lijkt erop dat Jezus zich bijna verontschuldigt.
Zoiets als, Ik zou wel willen,
maar mijn eerste roeping is toch echt
voor de verloren schapen van het huis van Israël.

Ik moest even aan het volgende denken.
Getrouwde pastoraal werkers, of getrouwde diakens
moeten hun aandacht wel eens verdelen
over hun gezin en de kerk.
Als ze teveel aandacht aan de kerk zouden geven,
dan zouden hun eigen kinderen wel eens te kort kunnen komen.
En zo zag Jezus het dus ook als zijn eerste taak
om echt allereerst voor zijn eigen kinderen
van het huis Israël te zorgen.

Of zoals Jezus het zelf zegt:
'Ik ben alleen maar voor de verloren schapen van Israël gekomen.

Maar de vrouw heeft mee geluisterd.
En nu stelt ze opnieuw haar vraag,
maar wel een beetje anders.
Zij weet dat zij niet bij het Joodse volk hoort.
Dus zij laat nu de woorden 'Zoon van David' weg.
De eerste keer riep ze: 'Zoon van David, help mij.'
Maar nu laat ze de woorden 'Zoon van David' dus weg
en roept zij alleen maar:
'Heer, help mij.'
Zij realiseert zich dus dat het om een extra gunst gaat!
Zij accepteert dus dat zij geen Joodse vrouw is
maar een Kananese vrouw.
Zij kent haar plaats.
En zij accepteert die in alle bescheidenheid.
Wat een voorbeeld voor ons.
Wij denken zo vaak in termen als: daar heb ik recht op!
Maar we vergeten wel eens
dat heel veel dingen ook een gunst zijn!

Maar we zijn er nog niet.
Want Jezus gaat nog steeds niet op haar verzoek in.
Het blijft nog steeds spannend.
Maar nu spreekt Jezus voor het eerst
wel direct tot deze vrouw zelf.
En voor mijn gevoel klinkt daar toch ook
weer iets van een verontschuldiging in:
'Het is niet goed het brood
dat voor de kinderen bestemd is
aan de honden te geven.'

Maar tegelijk ook: wat een antwoord!
Een buitenstaander zou misschien zeggen:
'Hoe kun je een vrouw met een hond vergelijken!
Schande!'
Weer zo'n botsing.

Maar weer geeft deze vrouw niet op.
En nu geeft zij zelfs eigenlijk
een heel slim antwoord aan Jezus.
Hooft u maar.
'Toch wel Heer,
want de honden eten immers toch ook de kruimels
die van de tafel van hun meesters vallen.'

En nu is Jezus helemaal onder de indruk.
Wat een geweldige vrouw!
Wat een geloof.
Wat een bescheidenheid.
Wat een doorzettingsvermogen.
Nogmaals, Jezus is diep onder de indruk!

En zo zegt Jezus:
'Vrouw, gij hebt een groot geloof.'
'Uw verlangen wordt ingewilligd.'
En van dat ogenblik was haar dochter genezen.
Nou, dat was natuurlijk precies
waar het haar allemaal om te doen was geweest.
Dochterlief was genezen!

Afgelopen dinsdag vierden wij Maria ten Hemelopneming.
15 augustus.

Waarom koos God nou net Maria
om de moeder te worden van Zijn Zoon.
Maria zegt het zelf in haar lofzang,
het zogenaamde Magnificat:
'Zijn keus viel op zijn eenvoudige dienstmaagd.
Van nu af prijst ieder geslacht mij zalig.'
Het was de eenvoud van Maria
waardoor God haar koos tot moeder van Zijn Zoon.

Eenvoud, nederigheid.
Het zijn waarden die wij in onze cultuur
helaas te veel zijn kwijtgeraakt.

Natuurlijk is het goed dat de vrouw in onze cultuur haar eigen plaats heeft weten te verwerven.
Dat een vrouw kan studeren aan de universiteit en bijvoorbeeld een goede arts kan worden.
Het zijn allemaal verworvenheden die belangrijk zijn.

Maar wat zou het jammer zijn als daarmee eenvoud en bescheidenheid zouden verdwijnen.
Want ik denk dat die beide wel degelijk samen kunnen gaan.
Dat kunnen wij leren van Maria.
Dat kunnen wij leren van die Kananese vrouw uit het evangelie van vandaag.
Volhouden, strijdbaar zijn en toch bescheiden.
Jezus was er in ieder geval diep van onder de indruk.
Amen.